

eller ved, at de kan blive valgbare gennem fuldmagt til deres pårørende? Så længe man kun lader de stærkeste ældre afgøre tingene, er det klart, at de selvfølgelig først og fremmest vil fokusere på de behov, de selv har, og i mindre grad fokusere på de behov, de svageste har, som altså simpelt hen ikke kan lade deres egne stemmer høre.

Hvorfor er det i øvrigt sådan, at et flertal herinde i Folketinget ikke syntes, at der var noget som helst mærkeligt i, at man vedtog en pladsgaranti til daginstitutionerne? De samme partier vender det hvide ud af øjnene, når vi i Fremskridtspartiet taler om, at der burde være pladsgaranti til en plejehjemsplads, og at man akut skulle kunne få en aflastningsplads.

Lad mig slutte med at sige, at jeg virkelig håber, at flertallet kan slutte op om Fremskridtspartiets dagsorden, så vi kan komme lidt videre.

Bruno Jerup (EL):

Jeg får lyst til at starte med en kort bemærkning til fru Kirsten Jacobsen, for med hensyn til pasningsgarantien må man sige, at det ikke helt er de samme partier, der står bag. Der er muligvis en overlappning, men det er sådan, at Enhedslisten er både med på pasningsgarantien og på den fælles dagsorden sammen med fru Kirsten Jacobsen; så vi skal lige skille tingene ad.

Men ellers er det sådan, at forholdene for de ældre og de handicappede er noget, som alle partier lover at gøre noget ved – specielt når der er valgkamp – og når man kommer herved i salen, så hører man også den gentagne melodi: Alle vil forstærke indsatsen.

Der findes nogle poser penge rundt omkring, som fordeles og omfordeles, således at de mest synlige problemområder får et eller andet beløb. Dernæst kan man til pressen og til ære for offentligheden sige: Nu har vi også gjort lidt ved dét, og nu har vi også gjort lidt for dét – for at dulme det samvittighedsnag, som regeringen og muligvis dele af Folketinget har.

Vi har endog her i forbindelse med finansloven hørt, at Venstre og De Konservative har truet med, at de vil foreslå ekstra udgifter på dette område og vil gennemføre dem sammen med venstrefløj. Vi kan til den slags kun sige: Kom bare an. Men det er jo endnu en gang et spil for galleriet, og vi forventer ikke, at der ligger de store realiteter bag; det var jo også dét, vi kunne høre fra ordførerne for de to partier, da de var på talerstolen for et øjeblik siden.

Vi er derhenne, hvor regeringen lægger frem, at den er i gang med en masse, og at den sikkert vil gøre noget mere, som tilsammen skal danne et billede, hvortil Folketinget og dermed også Enhedslisten blot skal klappe i hænderne og sige: Ih, hvor er det altså dejligt, at regeringen trods alt gør noget.

Vi mener, man er nødt til at prøve at holde fast i, at der er nogle reelle problemer, som ikke er løst, og som heller ikke er løst med de udspil, der ligger fra regeringens side. Jeg mener derfor uden ikke, at regeringen har været i stand til at sandsynliggøre, at de problemer, der ligger, faktisk vil blive løst. Jeg vil prøve at tage fat i dem.

Et af de væsentlige spørgsmål, som har været oppe i dag, er jo bl.a. det, der hedder hjemmehjælpen, herunder hvorvidt de ældre får den nødvendige hjemmehjælp. Svaret kan gives meget enkelt: Det gør de ikke. Jeg har i dag flere gange nævnt det problem, at man i nogle kommuner giver tre gange så mange timer pr. uge pr. ældre, som man gør i andre kommuner til den samme gruppe med de samme behov. Man opfylder altså de ældres behov på vidt forskellig måde.

Det tyder på, at det er nogle ret tilfældige størrelser, der afgør, hvad de ældre rent faktisk får af tilbud i kommunerne, og det synes vi man bør gøre noget mere radikalt ved end blot at sige: Nu har vi givet kommunerne nogle penge, og så må vi søreme håbe på, at de kan finde ud af at forvalte dem på en passende måde.

Ministeren har spillet ud med et lovforslag, L. 37, om ældreråd og klageråd, hvortil man umiddelbart kan sige, at det bør vi jo råbe hurra for. Det er et lovinitiativ, som bl.a. Enhedslisten og andre her i Folketinget har krævet igennem lang tid, og derfor er det selvfølgelig udmærket, at der kommer sådan et lovforslag.

Problemet i det lovforslag er jo lige præcis kernen i det hele: Tør man ved hjælp af det lovforslag gribe ind i kommunernes råderet over for de ældre? Tør man gribe ind? Det har man ikke turdet, for man vil rent faktisk lave en lov, som mangler nogle væsentlige magtinstrumenter, for at de ældre kan bruge den som et redskab til at få forbedret deres forhold.

Derfor mener vi, at man på hjemmehjælpsområdet og på andre områder, hvor det handler om sociale ydelser, bør tilnærme sig et så sikkert retsprincip som muligt, således at der findes nogle sociale rettigheder i det her land, og således at det ikke er de sociale forvaltninger ude i